چقدر بد است برای کسی که می گوید: فلان و فلان آیه را فراموش کرده ام. بلکه فراموش می شود. قرآن را زیاد تلاوت کنید زیرا قرآن، سریع تر از فرار کردن شتر، از سینه ی مردم می گریزد.

از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «بِئْسَ مَا لأَحَدِهِمْ أَنْ يَقُولَ: نَسِيتُ آيَةَ كَيْتَ وَكَيْتَ، بَلْ نُسِّيَ، وَاسْتَذْكِرُوا الْقُرْآنَ، فَإِنَّهُ أَشَدُّ تَفَصِّيًا مِنْ صُدُورِ الرِّجَالِ مِنَ النَّعَمِ»: «چقدر بد است برای کسی که می گوید: فلان و فلان آیه را فراموش کرده ام. بلکه فراموش می شود. قرآن را زیاد تلاوت کنید زیرا قرآن، سریع تر از فرار کردن شتر، از سینه ی مردم می گریزد».
[صحیح است] [متفق علیه]

در این حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم کسی را که می گوید: فلان و فلان آیه را فراموش کردم، نکوهش می کند، زیرا این سخن نشان از تساهل و غفلت در مراقبت از حفظ قرآن دارد؛ بلکه وی دچار فراموشی شده است، یعنی: بخاطر تساهل و کوتاهی در تکرار قرآن، با فراموشی آن مجازات شده است. سپس رسول الله صلی الله علیه وسلم به مواظبت و استمرار بر تلاوت و تکرار و مدارسه ی قرآن فرمان می دهد؛ زیرا قرآن زودتر از شتر، از سینه های مردم می رود. دلیل ذکر شتر این است که شتر بیش از تمام حیوانات اهلی، اهل فرار و گریز است و دست یافتن به شتر پس از فرار کردن آن بسیار مشکل است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10850